

Nr 292.

Av herr **Bärg m fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående anslag till befrämjande av växtförädling m. m.

I propositionen nr 172 föreslår Kungl. Maj:t riksdagen att till befrämjande av växtförädling m. m. för budgetåret 1925—26 anvisa ett anslag på 202,085 kr., vilket belopp oavkortat är avsett för Sveriges utsädesförening.

Utom nödigt anslag åt Sveriges utsädesförening, i det följande kallad Svalöfsanstalten, beviljade föregående års riksdag jämväl ett anslag för nu löpande budgetår på 100,000 kr., att efter Kungl. Maj:ts beprövande användas för upprätthållande av den växtförädlingsverksamhet, som sedan länge bedrivits av firman Weibull å Weibullsholm. På grund av vad som förekom vid riksdagsbehandlingen av denna anslagsfråga har Kungl. Maj:t sedermera genom särskilt tillkallade sakkunniga låtit utreda frågan om statens understödande av växtförädlingsverksamheten i allmänhet och även om fortsatt understöd åt växtförädlingsanstalten vid Weibullsholm.

De sakkunniga ha därvid kommit till det resultatet, att fortsatt statsunderstöd till Weibullsholm icke bör utgå på grund av skäl, vilka sammanfattningsvis anförda återfinnas å sid. 139—141 i bilaga till Kungl. Maj:ts proposition nr 172. Efter att ha konstaterat, att en sammanslagning mellan Weibullsholms växtförädlingsanstalt och Svalöfsanstalten under för handen varande förhållanden icke är möjlig, erinra de sakkunniga om de båda anstalternas olika karaktär i avseende på organisation. Under det att Kungl. Maj:t tillsätter 5 av de 7 ledamöterna i Svalöfsanstaltens styrelse och sålunda kan bestämma ledningen av anstaltens arbete och villkoren för utnyttjandet av dess arbetsresultat, står Weibullsholm, som äges av ett enskilt affärsföretag, oberoende av varje statligt inflytande härutinnan. Statligt understöd kan därför enligt de sakkunnigas mening icke ges åt Weibullsholm efter samma grunder som åt Svalöfsanstalten, och statsunderstöd till Weibullsholm kan överhuvud taget ifrågakomma endast försåvitt dess förädlingsresultat antingen vinnas på andra områden än dem, som bearbetas av den statligt ledda anstalten, eller ock överträffa dennas i nationalekonomiskt värde. Statsunderstödet bör i sådant fall närmast anses som en premie för utfört samhällsnyttigt arbete eller uppmuntran till fortsatt dylikt. Från dessa utgångspunkter komma de sakkunniga till den slutsatsen, att ett eventuellt statsbidrag knappast skulle kunna sättas till högre belopp än en sjättedel av den enskilda anstaltens driftkostnader, varemot det med hänsyn till växtförädlingens karaktär av arbete på lång sikt borde kunna utgå under en följd av år, exempelvis fem.

Men vidare borde den förutsättningen vara förhanden, att anstaltens ägare icke genom försäljningen av arbetsresultatet fått full ersättning för anstaltens driftkostnader.

Sedan de sakkunniga därefter påpekat, att Weibullsholm ifråga om köksväxter gått utanför Svalöfsanstaltens arbetsområde och ifråga om särskilt vete nått något bättre resultat än den sistnämnda anstalten, anföra de, att deras utredning, om ock ifråga om denna punkt bristfällig, likväl visat, »att man icke gör firman Weibull orätt, om man räknar med, att förtjänsten av hela förädlingsarbetet i det allra närmaste betalat arbetskostnaderna». De sakkunniga finna fördenskull, att det åt firman Weibull i föl beviljade anslaget mer än väl täcker det belopp, som efter av dem åberopade grunder skulle kunna komma ifråga som statsbidrag för en femårsperiod. Deras utredning har vidare givit dem anledning till det antagandet, att firman Weibull icke kommer att upphöra med sin förädlingsverksamhet, så länge den fortsätter med sin affärsverksamhet. »Skulle firman av någon anledning avveckla sin affärsverksamhet, kommer frågan om bevarandet av växtförädlingsanstaltens arbete i ett helt annat läge.»

Därefter föreslå de sakkunniga ifråga om Weibullsholm, att Kungl. Maj:t måtte lämna utan bifall firman Weibulls ansökan om vidare statsunderstöd till dess växtförädlingsanstalt.

Föredragande departementschefen har detta oaktat med hänsyn till de för växtförädlingsverksamheten just nu svåra konjunkturförhållandena varit betänkt på att föreslå ett visst mindre bidrag av tillfällig karaktär på exempelvis 20,000 kr., men avstått därifrån särskilt på grund av vad de sakkunniga anfört ifråga om storleken av det i föl åt firman Weibull beviljade anslaget.

Enligt vår mening hava de sakkunniga å ena sidan icke tillräckligt uppskattat värdet av det arbete till lantbrukets fromma, som utförts på Weibullsholm, och å den andra sidan väsentligt överdrivit de hinder av principiell art mot fortsatt tillfälligt understöd med statsmedel, vilka härletts av artskillnaden i organisation mellan Svalöfsanstalten och Weibullsholm.

Svalöfsanstaltens förädlingsprodukter komma nämligen åtminstone för den närmaste femårsperioden liksom hittills att med monopolrätt merkantilt utnyttjas av ett enskilt affärsföretag, Allmänna svenska utsädesaktiebolaget, här nedan kallat Svalöfsbolaget. Svalöfsanstalten tillsammans med Svalöfsbolaget kunna och böra därför åtminstone tills vidare betraktas som en sammanhängande enhet, vilken tyvärr av många skäl synes vara svår att upplösa. För den utsädesköpande jordbrukaren måste i varje fall skillnaden i organisation mellan firman Weibull och denna enhet te sig som rent formell och utan varje praktisk betydelse. I verkligheten bedömer han deras värde rätt och slätt efter värdet av det utsäde, han kan få från det ena eller andra av dessa företag. Och framförallt sätter han värde på den konkurrens ifråga om kvaliteter och priser, som tillförsäkras honom genom tillvaron av två med varandra

tävlande säljare båda av synnerligen hög standard. Och det värde, som dessa båda företag kunna visa sig äga för den enskilde jordbrukaren, är enligt vårt förmenande också helt och hållet avgörande för deras nationalekonomiska värde. Skulle detta visa sig vara stort, bör icke det enas karaktär av enskilt företag få utgöra ett hinder för ett tillfälligt statsunderstöd under en besvärlig konjunktur, åtminstone icke förrän det visats, antingen att det statliga inslaget i den gynnade konkurrentens ledning icke blott teoretiskt kunnat bli utan också faktiskt blivit en väsentlig orsak till denna konkurrents överlägsenhet i ett eller annat avseende, — eller att frånvaron av statligt inflytande på det helt enskilda företagets ledning föranlett ogynnsamma förhållanden eller osunda utvecklingstendenser hos detta.

Härutinnan brister enligt vår mening de sakkunnigas bevisning. Utan att på något sätt vilja förringa värdet av Svalöfsanstaltens arbete anse vi oss på grund särskilt av de utlåtanden, som avgivits av sådana opartiska experter på växtförädling som professor Herman Nilsson-Ehle och chefen för statens centrala frökontrollanstalt, kunna konstatera, att det växtförädlingsarbete, som utförts på Weibullsholm, givit synnerligen värdefulla resultat, fullt jämförliga med Svalöfsanstaltens. Så har Weibullsholm långt före Svalöfsanstalten tagit upp förädlingen av rotfruktsfröer, och sedan Svalöfsanstalten, för att stödja sitt försäljningsbolag i den rent affärsmässiga konkurrensen på detta område, tagit upp jämväl rotfruktsförädlingen på sitt program, har det icke kunnat visas, att denna anstalt trots det starka statliga inslaget i dess ledning lyckats överträffa det enskilda företaget. Ifråga om stråsäd och vallväxter, vilka varit föremål för båda anstalternas arbete, hava utförda praktiska försök ännu icke generellt kunnat giva ett bestämt och obestriddigt utslag till förmån för det ena eller andra, detta delvis därför att vårt land ännu, såsom de sakkunniga med beklagande framhålla, saknar nödiga statliga försöksstationer. Beträffande vete, det för södra Sverige ekonomiskt mest betydelsefulla sädeslaget, synes det emellertid vara obestriddigt, att Weibullsholm just nu åtminstone står avgjort framför Svalöfsanstalten.

Vad angår de verksamhetsgrenar, som icke äro gemensamma för de båda anstalterna, vilja vi särskilt fästa uppmärksamheten vid Weibullsholms förädling av köksväxter, vilken enligt chefen för statens centrala frökontrollanstalt är värd allt erkännande (se prop. sid. 113). Icke minst med hänsyn till svårigheten för vår nuvarande befolkning att finna lönande arbetstillfällen, synes det mera trädgårdsmässiga jordbruket i närheten av större konsumtionscentra kunna komma att spela en mycket större roll än det hittills gjort. Självfallet är då, att ett efter våra naturförhållanden inriktat arbete på förädlingen av våra köksväxter kan få en vida större nationalekonomisk och social betydelse, än man hittills velat tillmätta densamma. Vi tillåta oss i detta avseende hänvisa till vad nuvarande jordbruksministern härom yttrat i jordbruksdepartementets nyligen utkomna 25-årsskrift. Weibullsholmsanstalten har sålunda

i dubbel måtto fyllt det viktigaste av de villkor, vilka enligt de sakkunnigas mening böra vara uppfyllda, för att en sådan anstalt skall kunna anses förtjänt av statsunderstöd, i det att den på samma arbetsområden som Svalöfsanstalten vunnit resultat av högre nationalekonomiskt värde än denna och dessutom på områden, som denna icke bearbetat, frambragt resultat, som redan nu äro av stor betydelse och sannolikt komma att få än större.

Visserligen skulle detta måhända närmast motivera premiering av redan vunna resultat, och en sådan premiering skulle kanske allra bäst motiveras av en jämförelse mellan de belopp, som av allmänna medel utbetalats till de båda anstalterna. Av bilagan till Kungl. Maj:ts prop. nr 172 (s. 32) framgår, att Svalöfsanstalten av staten samt landsting och hushållningssällskap erhållit anslag t. o. m. 1923 på inalles 2,564,400 kr., under det att Weibullsholm för sin verksamhets bedrivande oss veterligt icke erhållit annat offentligt understöd än det av förra årets riksdag beviljade beloppet på 100,000 kr. Skillnaden emellan dessa belopp är naturligtvis faktiskt mycket större än den siffermässiga differensen, om man med hänsyn till ränta och sänkt penningvärde omräknar Svalöfsanstaltens anslag till nuvärde, även om den såsom skäligt är reduceras med de belopp, som kunna anses falla på Svalöfsfilialerna.

Om ock denna differens i och för sig kunde utgöra skäl nog för en premiering av Weibullsholms förädlingsarbete, skulle det icke kommit ifråga från vår sida att påyrka en sådan, eftersom ifrågavarande anstalt ingått som ett väsentligt led i ett rent privat affärsföretag, vars ledning alltjämt önskar låta dess arbete i fortsättningen bibehålla sin hittillsvarande karaktär. Men då på grund av konjunkturförhållandena affärsföretaget icke torde kunna upprätthålla växtförädlingsanstalten utan ekonomiskt stöd utifrån, må det vara berättigat att peka på denna avsevärda differens som ett kraftigt skäl för sådant stöd, så framt man är angelägen om att se växtförädlingsverksamheten på Weibullsholm fortsättas.

De sakkunniga hava visserligen anfört skäl för den uppfattningen, att det handelsmässiga utbytet av växtförädlingsarbetet på Weibullsholm i det närmaste täckt kostnaderna för detsamma, och dessa skäl vilja vi icke bestrida. Tvärtom förefaller det oss självklart, att ett enskilt affärsföretag startar och utvidgar en dylik verksamhet endast om det är ekonomiskt lönande, och att statsunderstöd under normala förhållanden icke bör ifrågakomma. I förbigående må det dock anmärkas, att Svalöfsanstalten och Svalöfsbolaget betraktade som en enhet måste ha haft och alltjämt ha exakt samma förutsättningar som firman Weibull att utan statsunderstöd ekonomiskt uppbära sin förädlingsverksamhet. Kan ovannämnda förhållande tagas till skäl emot statsanslag till Weibullsholm, bör det med samma rätt gälla som skäl för indragande av fortsatt statsanslag åtminstone för huvudanstalten å Svalöf. Att detta nu ter sig som praktiskt omöjligt kan därför inte, om de sakkunniga ha rätt ifråga om Weibullsholm, förklaras på annat sätt, än att intressenterna i det affärsföretag,

som med monopolrätt utnyttjar Svalöfsanstaltens arbetsresultat genom att organisera detta som ett fristaende bolag, förstätt att skaffa sig en så stark ställning, att de i allt väsentligt själva bestämma villkoren för utnyttjandet av anstaltens förädlingsresultat.

Erfarenheten beträffande firman Weibulls verksamhet utan statsunderstöd före 1914 bekräftar till fullo antagandet, att en växtförädlingsverksamhet i samband med utsädesförsäljning kan vara ekonomiskt lönande under normala förhållanden, och vi förutsätta därför ingalunda permanent statsunderstöd åt Weibullsholm. Det är endast den nu rådande lågkonjunkturen, som kan motivera detta. Denna gör sig för en utsädesfirma kännbar framförallt därigenom, att jordbrukarna icke kunna i tillnärmelsevis samma utsträckning som under normala tider köpa dyrare utsäde, men också genom de dryga räntekostnaderna för ett i förhållande till de flesta övriga handelsgrenars mycket högt rörelsekapital. Härav får naturligtvis icke dragas den slutsatsen, att vi skulle vara beredda att påyrka statsunderstöd åt firman Weibull såsom ett av lågkonjunkturen drabbat affärsföretag, lika litet som vi vilja förutsätta, att de sakkunniga skulle genom förordat statsunderstöd åt Svalöfsanstalten vilja komma dess försäljningsbolag som sådant till ekonomisk hjälp. Men vi finna icke de skäl övertygande, som de sakkunniga anfört för sin optimistiska uppfattning, att firman Weibull kommer att fortsätta med sin förädlingsverksamhet i nuvarande omfattning lika länge som med sin affärsverksamhet.

Ett starkt stöd för denna vår mening finna vi i den omständigheten, att de sakkunniga icke kunnat förmå Svalöfsbolaget att lämna ett större vederlag för rätten till Svalöfsanstaltens förädlingsprodukter än det nu utlovade, trots det att detta vederlag utom tidigare villkor förutsätter en i och för sig så anmärkningsvärd åtgärd som förflyttning av en till Lunds universitet hörande vetenskaplig institution till Svalöf. Men just med hänsyn till nu rådande konjunktur tro vi, att Svalöfsbolaget icke allt för mycket underskattat sina förtjänstmöjligheter, då det givit ett anbud, som kräver utom lön till professor Nilsson-Ehle ett statsanslag åt Svalöfsanstalten på 107,625: — kronor och för dess filialer 94,460: — kronor, och vi kunna ännu mindre följa de sakkunniga, då de mena, att man på allvar bör ta upp frågan om bevarande av Weibullsholms växtförädlingsverksamhet först sedan det visat sig, att firman Weibull verkligen avvecklar sin affärsverksamhet. Ett sådant ståndpunktstagande finna vi minst sagt oklart och dessutom betänkligt såväl ur statsekonomiska synpunkter som med hänsyn till de agrikulturella värden, vilka därmed sättas på spel.

Från dessa våra förutsättningar är därför den just nu aktuella frågan denna: bör staten taga risken att se den sedan länge därstädes bedrivna växtförädlingsverksamheten upphöra eller fortsättas i väsentligt minskad omfattning, för att slippa ifrån ett under ett fåtal år utgående statsunderstöd? Otvivelaktigt komme ett statsingripande, om och när Weibullsholmsanstalten nedlägges, att draga större kostnader än ett tillfälligt understöd nu.

Att de sakkunniga velat taga en sådan risk kunna vi icke förklara på annat sätt än att de framför allt på grund av bristen på fullt tillförlitligt och tillräckligt prövningsmateriel icke kunnat komma till en deciderad mening i det som enligt vår mening bör vara avgörande, det nämligen, om det är ett viktigt samhällsintresse, att växtförädlingsverksamheten på Weibullsholm bibehålles i sin nuvarande omfattning vid sidan av och i tävlan med den under statlig ledning stående Svalöfsanstaltens.

Att så skulle vara fallet erkännes nämligen ingalunda från alla håll obetingat. Så anförde lantbruksstyrelsen förra året (prop. sid. 13) vissa skäl, som skulle tala häremot. Särskilt påpekades frestelsen för en under merkantil ledning stående förädlingsanstalt att utsläppa nya sorter av tvivelaktigt värde och därmed oroa och förvirra den praktiska växtodlingen samt vidare, att det med två av varandra oberoende anstalter icke kan undvikas, att obehövt dubbelarbete förekommer och att på det ena hållet gjorda erfarenheter icke bliva omedelbart tillgodogjorda på det andra.

Vad angår det första av dessa skäl, visar den av chefen för statens centrala frökontrollanstalt anförda statistiken (prop. sid. 114), att firman Weibull ifråga om antalet nya saluförda sorter varit betydligt mera återhållsam än Svalöfsanstalten, och de sakkunniga finna också, att en sådan olägenhet från konkurrensen av helt naturliga kommersiella skäl icke behöver befaras.

Vad åter beträffar risken för ett onödigt dubbelarbete och därav följande nationalekonomiskt slöseri, synas de sakkunniga däremot vilja tillmäta denna en relativt stor betydelse, i det de utan nämnvärda förbehåll ansluta sig till vad Svalöfsanstaltens tjänstemän härutinnan anfört. Dessa senare söka visa, att utsikterna för frambringandet av värdefulla resultat av växtförädlingsarbetet, då detta bedrivs av flera arbetskrafter på samma område, icke tillnärmelsevis ökas i direkt proportion med antalet arbetande och kostnaderna därför (prop. sid. 137). Om detta vore riktigt, borde ju också kunna visas, varför just det antal arbetskrafter, som nu sysselsätts vid Svalöf, med hänsyn till de ekonomiska förutsättningarna för jordbruk i Sverige utgör det rätta antalet. Det kunde vara tacksamt att här ge sig in på en mera ingående kritik av den vetenskapliga analogibevisning, som utnynnars i en slutsats, sådan som den nyss anförda, men det torde vara tillräckligt att påpeka, att hela denna bevisning bl. a. förutsätter, att det vetenskapliga växtförädlingsarbetet väsentligen skulle bestå i ett rent mekaniskt utförande av massförsök. Att så ingalunda kan vara fallet är ju visserligen självklart, men det bevisas kanske i detta sammanhang mest påtagligt av det faktum, att Svalöfsbolaget höjt sitt anbud till Svalöfsanstalten från 23,000: — kr. pr år till 65,000: — kr. endast under förutsättning, att professor Nilsson-Ehle med sin personliga professur vid Lunds universitet får förena chefskapet för Svalöfsanstalten. Detta i vårt land hittills exempellösa förhållande kan måhända i någon mån förklaras av det reklamvärde det kan äga för utsädesbolaget att få i sina kataloger åberopa vårt lands förnämsta

expert på den praktiska växtförädlingens område som ledare för den anstalt, till vars arbetsresultat det har ensamrätt. Men att bolaget anser professor Ehles chefskap för Svalöfsanstalten ha ett så stort ekonomiskt bytesvärde som 42,000: — kr. pr år, måste väl i varje fall huvudsakligen bero därpå, att utsikterna till ett värdefullt arbetsresultat icke i främsta rummet står i någon slags proportion till arbetskrafternas antal, utan fastnera till deras kvalitét.

Då nu Weibullsholm hittills obestriddigt lyckats nå mycket värdefulla resultat i sin praktiska växtförädlingsverksamhet, visar detta enligt vår mening otvetydigt såväl, att man för densamma lyckats förvärva skickliga ledare, som ock att man berett dessa goda arbetsmöjligheter. Och intet talar emot det antagandet, att så även skall bliva fallet framdeles, så framt firman Weibull kan föra sitt affärsföretag genom nuvarande lågkonjunktur.

Det må tillåtas oss att till belägg för riktigheten av vad nu anförts här återgiva följande utdrag av ett utlåtande angående en av de botanister, som för närvarande arbeta vid Weibullsholm, nämligen docenten Heribert-Nilsson. Utlåtandet ifråga utgör motivering till förslag om Heribert-Nilssons inval i Kungl. Fysiografiska Sällskapet.

»Dessa resultat äro liksom artkorsningsresultaten av stor principiell betydelse för den praktiska växtförädlingen.

I samband med dessa och andra teoretiska undersökningar har Heribert-Nilsson nämligen i hög grad utvecklade växtförädlingsmetoderna hos korsbefruktande växter. Hans praktiska växtförädlingsarbeten vid Weibullsholm ha dessutom rört havre, där han uppdragit värdefulla nya sorter genom korsning, som delvis hunnit komma ut i praktiken (Ekohavre). Likaså har han bedrivit ett mycket omfattande förädlingsarbete med potatis, som bl. a. lämnat viktiga vägledning ifråga om bekämpande av den ekonomiskt mycket betydelsefulla bladrujsjukan genom uppdragande av nya sorter.

För sina ärftlighetsarbeten, speciellt med hänsyn till deras betydelse för den praktiska växtförädlingen, erhöi docent Heribert-Nilsson av Kungl. Fysiografiska Sällskapet år 1923 det Westrupska priset.

Docent Heribert-Nilssons vetenskapliga och praktiskt-vetenskapliga verksamhet på lantbruksområdet är således av den art, att hans inval i klassen för tillämpad naturvetenskap, då någon plats i klassen för botanik för närvarande icke är ledig, kan anses vara starkt motiverad.»

Då det vidare av de sakkunniga erkännes, att konkurrensen mellan de båda anstalterna rent merkantilt är av värde, bland annat på grund av den intensivare propaganda för fullgott utsäde, som därigenom säkerställles, är det för oss klart, att det verkligen är ett viktigt samhällsintresse, att denna vetenskapliga och merkantila tävlan blir bestående. Och därav måste också följa, att staten icke nu bör taga den enligt vår tro överhängande risken att se den upphöra, så länge en garanti häremot kan vinnas genom ett skäligt statsunderstöd.

Det synes ej heller omöjligt att finna en tillfredsställande grund för beräkning av ett rimligt statsunderstöds storlek. Om det framför allt gäller att över

lågkonjunkturen hålla samman den stab av praktiska botanister, som hittills varit verksamma på Weibullsholm, för att de skola bliva i stånd att bevara redan vunnet växtförädlingsmaterial och fullfölja sina pågående arbeten, synes det vara lämpligt, att staten under ett fåtal år högst fem, lämnar ett understöd, som högst motsvarar avlöningen åt denna personal, mot det att firman Weibull som vederlag för rätten att merkantilt utnyttja deras arbetsresultat, bekostar nödiga lokaler, försöksjord och vad som i övrigt kräves för deras arbeten. Vi anse för detta ändamål ett statsunderstöd av 75,000: — kr. med hänsyn till den utredning de sakkunniga härutinnan lämnat någorlunda tillräckligt om ock knappt.

Om vårt förslag bifalles, skulle anslaget till befrämjande av växtförädling m. m. för nästkommande budgetår höjas från av Kungl. Maj:t föreslagna 202,085: — kr. till 277,085: — kr. Det är naturligt, att en så avsevärd höjning, även om den är avsedd att vara endast tillfällig, kan väcka betänkligheter från rent statsfinansiell synpunkt. Om man emellertid jämför här ifrågavarande belopp med andra statsanslag för praktiskt-vetenskaplig verksamhet te sig sådana betänkligheter knappast befogade, i all synnerhet, om man tar i betraktande den betydande ökning av vår samlade nationalinkomst, som kan ernås redan genom en höjning med endast en eller annan procent i avkastningsförmågan hos det utsäde, som står landets jordbrukare till förfogande. Ses anslagshöjningen i jämbredd med exempelvis de miljoner, som genom sockertullen kommer enbart betodlingen till godo, får den genast ganska oansenliga proportioner, och vid sidan av de belopp på två eller tre tiotal miljoner, som landets konsumenter genom samtliga jordbrukstullar indirekt få utbetala till jordbrukets stödjande, sjunker den ner till en ren obetydlighet. Det vill därför förefalla oss, som om de statsfinansiella betänkligheterna icke borde få stå hindrande i vägen för ett anslag, genom vilket man med mycket stor sannolikhet har utsikter att vinna en verklig och betydande höjning av vårt jordbruks totalavkastning till gagn ej mindre för jordbrukarna än för landet i dess helhet.

Självfallet bör som villkor för anslagets tillgodonjutande föreskrivas, att växtförädlingsverksamheten på Weibullsholm skall bedrivas i minst samma omfattning som hittills och att den ledes efter från det allmännas synpunkter riktiga principer, samt att firman Weibull därför måste underkasta sig den kontroll genom av Kungl. Maj:t utsedda sakkunniga som kan befinnas nödvändig härför. Då vi dessutom förutsätta, att anslaget icke skall utgå under längre tid än som av rådande lågkonjunktur för jordbruket oundgängligen betingas, synes det oss också böra bliva beroende på den erfarenhet, som genom dylik kontroll eller på annat sätt kan vinnas, huruvida och på vilka villkor ytterligare anslag bör beviljas, varför vi för närvarande endast påyrka anslag för nästkommande budgetår.

Under återopande av vad nu anförts få vi därför i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 172 hemställa,

att riksdagen må för budgetåret 1925—1926 till understöd-
jande av den praktiskt-vetenskapliga verksamheten å Weibulls-
holm anvisa ett extra anslag å 75,000: — kronor.

Stockholm den 14 april 1925.

A. J. Bärq.

<i>Edw. Larson.</i>	<i>K. J. Gustafsson.</i>	<i>Edv. Björnsson.</i>
<i>Anders Elisson.</i>	<i>Knut Heyman.</i>	<i>Axel Rune.</i>
<i>Karl Andersson.</i>	<i>Ivan Pauli.</i>	<i>Oscar Ericson.</i>
<i>Jöns Pålsson.</i>	<i>Isak Scensson.</i>	

